

Κυριακή Γ' Ματθαίου (Ματθ. στ' 22-33)

17 Ιουνίου 2007

Παρατηρῶντας τὸ σημερινὸ κόσμο μας, ἀναρωτιέται κανεὶς γιατὶ εῖναι ἄνω-κάτω. Γιατὶ ὑπάρχει τέτοιο ἄγχος καὶ γιατὶ ἐπικρατεῖ τόση ἀναστάτωση. Ἀπαντῶντας σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε πὼς τρία εῖναι κυρίως τὰ αἴτια αὐτῆς τῆς ἀναστάτωσης κι αὐτοῦ τοῦ ἄγχους.

Τὸ ψωμί, τὸ ροῦχο καὶ τὸ σπίτι. Δηλαδὴ τί θὰ φᾶμε, πῶς θὰ ντυθοῦμε καὶ πῶς θὰ στεγαστοῦμε. Γι' αὐτὰ τὰ τρία πράγματα γίνονται ὅσα γίνονται καὶ ἄγχεται ὁ ἄνθρωπος ποὺ τρέχει καθημερινὰ νὰ προλάβει.

Γι' αὐτὰ τὰ πράγματα ἄλλωστε γίνονται πόλεμοι καὶ κοινωνικὲς ἐπαναστάσεις, διαδηλώσεις καὶ διαμαρτυρίες. "Υστερα ἐτοῦτα τὰ ἐγκόσμια πράγματα μᾶς κάνουν νὰ ξεθεμελιώνουμε ὅτι ὑπάρχει στὴ γῆ μας καὶ νὰ ρημάζουμε τὸν κόσμο.

Καὶ τὸ τραγικὸ εἶναι πὼς ὑπάρχουν ἀγαθὰ γιὰ ὄλους, γιὰ νὰ ζήσουν ὄλοι. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ δὲν ὑπάρχει εἶναι ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀγάπη μεταξύ μας. "Ετσι, γίνεται ἄνιση καὶ ἄδικη κατανομῇ, ὕστε ἄλλοι νὰ εύτυχοῦν χορτάτοι καὶ ἄλλοι νὰ δυστυχοῦν πεινασμένοι.

Κυρίως ὅμως λείπει ἡ ἐμπιστοσύνη στὸ Θεό-πατέρα. Τὸ λέγει ἄλλωστε ξεκάθαρα ὁ Χριστὸς στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, ὅταν τονίζει πὼς εἴμαστε «όλιγόπιστοι». Γι' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος ἀγωνίζεται καὶ ἀγωνιᾶ καὶ τρέχει καὶ δὲν φθάνει γιὰ τὸ τί θὰ φάει, πῶς θὰ ἐνδυθεῖ, πῶς θὰ φτιάξει τὸ σπίτι.

Κανεὶς βεβαίως δὲν ἀμφισβητεῖ πὼς αὐτὰ ἀποτελοῦν φυσικὲς ἀνάγκες μας, ὅμως δὲν εἶναι σωστὸ νὰ λησμονοῦμε πὼς ὁ Θεός, ποὺ λειτουργεῖ ὡς πατέρας, γνωρίζει καλύτερα ὅτι ἔχουμε ἀνάγκη ὄλων αὐτῶν. Καὶ δὲν γνωρίζει μονάχα μήτε μένει μόνο σ' αὐτό, μὰ καὶ φροντίζει. Γιατὶ πρέπει νὰ καταλάβουμε πὼς ὁ Θεός «δὲν μᾶς θέλει νηστικοὺς καὶ γυμνούς».

Καὶ ἐπειδὴ τὰ γνωρίζει καλά, γι' αὐτὸ μᾶς λέγει νὰ μὴ μεριμνοῦμε, δηλαδὴ «νὰ μὴν πινγώμαστε στὴ θάλασσα τῆς ἀπιστίας, νὰ μὴν ξεχνοῦμε πὼς ψηλότερά μας εἶναι ὁ Θεός, ἐκεῖνος ποὺ μᾶς δίνει καὶ τὴ ζωὴ καὶ τὴ τροφὴ καὶ τὰ πάντα».

Ο ἀπόστολος Παῦλος θὰ τονίσει στοὺς Αθηναίους πῶς «ὁ Θεός, ὁ ὄποιος ἐποίησε τὸν κόσμο καὶ ὅλα ὅσα ὑπάρχουν μέσα εἰς τὸν κόσμο... αὐτὸς δίδει εἰς ὅλα τὰ ζῶντα δημιουργήματά του ζωὴ καὶ ἀναπνοὴ καὶ ὅλα ὅσα πρὸς συντήρηση τῆς ζωῆς τοὺς χρειάζονται».

Γι' αύτὸ μὴ νομίζουμε πὼς ἐργαζόμενοι, καὶ μάλιστα ἐντατικά, κατορθώνουμαι ν'
ἀποκτήσουμε μόνοι μας πολλὰ ἀγαθά, γιατὶ Ἐκεῖνος ποὺ μᾶς χαρίζει τὴν ὑγεία γιὰ τὴν
ἐργασία εῖναι ὁ Θεός· καὶ ἀκόμη μὴ ξεχνοῦμε πὼς κάθε ἔργο μας γίνεται πλούσιο καὶ
μεγάλο μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Στὸ σημερινὸ δὲ Εὐαγγέλιο ὑπάρχει ἡ βούληση, καὶ τονίζεται ἄλλωστε, «νὰ μᾶς ξεκολλήσει
ἀπὸ κάθε βιοτικὴ μέριμνα». Νὰ μᾶς γεμίσει ἀπὸ ἐμπιστοσύνη στὸ Θεό, ὥστε ν' ἀποφύγουμε
τὴν ἀγωνία καὶ νὰ ξεπεράσουμε τὸ φόβο γιὰ τὸ πῶς θὰ ζήσουμε.

Μὴ νομίσουμε ὅμως πὼς μ' αύτὴ τὴ προσπάθεια ὁ Χριστὸς θέλει νὰ μᾶς κάνει τεμπέληδες
καὶ ἄχρηστους. Ἀπεναντίας θέλει νὰ μᾶς πεῖ νὰ ἔχουμε πίστη καὶ ἐμπιστοσύνη στὸ Θεό. Καὶ
τότε μ' αύτὰ τὰ ἐφόδια, νὰ εἴμαστε βέβαιοι πὼς θὰ ἐργαστοῦμε μὲ περισσότερη θέληση καὶ
χαρά. Καὶ ἡ ἐργασία μας θὰ εῖναι καλύτερη καὶ ὁ κόπος μας θὰ πιάσει τόπο.

«Ἡ γῆ δὲ θὰ μᾶς δίνει πιὸ πολλὰ καὶ μὲ τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν ἀγάπη, ποὺ εῖναι καρπὸς τῆς
πίστεως, θὰ τὰ μοιράζουμε δίκαια μεταξύ μας. Ἔτσι, δὲν θὰ ὑπάρχουν ἀπὸ τὸ ἔνα μέρος
χορτάτοι κι ἀπὸ τὸ ἄλλο πεινασμένοι, ἀπὸ τὸ ἔνα μέρος χρυσοφορεμένοι κι ἀπὸ τὸ ἄλλο
γυμνοί».

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, πρέπει νὰ καταλάβουμε μιὰ γιὰ πάντα πὼς ὁ Θεὸς δὲν πρόκειται νὰ μᾶς
ἀφήσει ποτέ, νὰ μᾶς ξεχάσει, ἀρκεῖ βέβαια νὰ μὴν τὸν ἀφήσουμε ἐμεῖς. Ἀρκεῖ νὰ μὴ Τὸν
ξεχάσουμε καὶ φύγουμε μακριά Του.

Καὶ μὴ λέμε πὼς δὲν ὑπάρχουν ἀγαθὰ γιὰ ὅλους μήτε πὼς δὲν φθάνουν. Γιατὶ φθάνουν γιὰ
ὅλους τὸν ἀνθρώπους, μόνο ποὺ ἐμεῖς δὲν θέλουμε νὰ τὰ μοιράσουμε δίκαια. Καὶ δὲν
μοιράζονται σωστά, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη καὶ ἀγάπη. Δὲν ὑπάρχει ἀκλόνητη πίστη
καὶ ἐμπιστοσύνη στὸ Θεό.

Αὔτὰ λοιπὸν ὀφείλουμε νὰ ζητοῦμε καὶ νὰ παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ νὰ μᾶς τὰ δίνει. Καὶ ὅλα τ'
ἄλλα θὰ 'ρθουν ἀπὸ μόνα τους. Τὸ λέγει ἄλλωστε ὁ Ἱδιος ὁ Χριστός: «Νὰ ζητᾶτε πρῶτα τὴ
βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ δικαιοσύνη κι ὅλα τ' ἄλλα θὰ σᾶς δοθοῦν ἀπὸ κοντά».

Ἄρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]